

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 października 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. B. prawa do emerytury.

Decyzja została wydana na podstawie art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku. poz.1270) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Odlewni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od 3 czerwca 1977 roku do 31 grudnia 1998 roku z powodu braku wykazania w zarządzeniu Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego stanowiska „elektromonter utrzymania ruchu”. Ponadto w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach brak było informacji od pracodawcy, że praca ta była wykonywana przez ubezpieczonego stale i bezpośrednio przy stanowiskach, na których byli zatrudnieni pracownicy wykonujący prace wymienione we wskazanym zarządzeniu.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. B. wniósł o jej uchylenie lub zmianę. Podał, iż w przez ponad 20 lat pracował w zakładach metalurgicznych w hutnictwie. Wykonywał prace w szkodliwych warunkach i z tego powodu nabawił się ciężkiej choroby.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. B. urodził się (...).

W dniu 18 września 2018 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(wniosek – k.1-6 akt ZUS)

Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się ponad 25-letnim okresem ubezpieczenia (25 lat 3 miesiące i 7 dni).

(karta przebiegu zatrudnienia – k.10 akt ZUS)

W okresie od 3 czerwca 1977 roku do 31 października 2002 roku ubezpieczony był zatrudniony w Odlewni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w K. jako elektromonter utrzymania ruchu, przy czym w okresie od 3 czerwca 1977 roku do 31 lipca 2000 roku ubezpieczony był zatrudniony w spółce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, a od dnia 1 sierpnia 2000 roku po zmianie pracodawcy w trybie art.23¹ k.p. w Odlewni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w K..

(świadectwo pracy – k.13 akt ZUS, I plik)

W okresie od 28 kwietnia 1978 roku do 10 kwietnia 1980 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(kopia książeczki wojskowej – k.10 akt ZUS, I plik)

W dniu 6 maja 1980 roku ubezpieczony podjął pracę po zakończeniu służby wojskowej.

(świadczenie pracy – k.13-14 akt ZUS, I plik)

W dniu 26 listopada 2002 roku Odlewnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wydała ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z którego wynika, iż ubezpieczony w okresie od 3 czerwca 1977 roku do 31 października 2000 roku, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na konserwacji agregatów i urządzeń na stanowisku elektromontera utrzymania ruchu wskazane w wykazie A dział XIV poz.25 punkt 1 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.Urz. MH i PM nr 1-2 poz.1).

(świadczenie – k.15 akt ZUS, I plik)

Ubezpieczony ukończył zasadniczą szkołę zawodową w zawodzie elektromontera.

(zeznania ubezpieczonego – min.00:16:50-00:22:39 protokół z 13.02.2019 r. w zw. z min.00:03:03-00:05:15 protokół z 3.04.2019 r.)

Ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia Odlewni (...) (i jej poprzednikach prawnych), od 3 czerwca 1977 roku, pracował na tym samym stanowisku - elektromontera. Prace na stanowisku elektromontera wykonywał także po zakończeniu służby wojskowej.

(zeznania ubezpieczonego – min.00:04:09-00:09:30 protokół z 13.02.2019 r. w zw. z min.00:03:03-00:05:15 protokół z 3.04.2019 r.)

Ubezpieczony pracował w systemie trzyzmianowym, w brygadzie zajmującej się usuwaniem awarii elektrycznych.

Ubezpieczony wykonywał pracę na hali odlewni, gdyż tam znajdowały się urządzenia elektryczne. Awarie były usuwane na bieżąco, tak by zapewnić ciągłość produkcji. Na usunięcie awarii brygada miała 45 minut.

Ubezpieczony wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas pracy nie występowały przestoje, gdyż awaryjność urządzeń była duża.

(zeznania ubezpieczonego – min.00:04:09-00:09:30 protokół z 13.02.2019 r. w zw. z min.00:03:03-00:05:15 protokół z 3.04.2019 r., zeznania świadków: J. K. (1) min:00:26:45-00:29:26, J. K. (2) min.00:33:46-00:49:55 protokół z 13.02.2019 r.)

Na hali znajdowały się piece, w których był topiony metal, piece w których był podgrzewany metal, piece tyglowe, linie formierskie na których formy były zalewane żeliwem. L. te były napędzane silnikami z motoreduktorami. W przypadku uszkodzenia silnika do obowiązków ubezpieczonego należało jego odłączenie, sprawdzenie, a następnie podłączenie. Wyłączeniem zasilania zajmowali się elektrycy.

Przy piecach ubezpieczony kontrolował czy połączenia się nie przegrzewają, kontrolował izolację. Sprawdzenie pieca zajmowało około godziny.

Ubezpieczony wykonywał prace także na szlifierni i oczyszczalni, gdzie znajdowały się urządzenia do czyszczenia i odlewu napędzane silnikami elektrycznymi.

Silniki naprawiali mechanicy w warsztacie remontowym.

Ubezpieczony nie wykonywał prac w warsztacie.

(zeznania ubezpieczonego – min.00:09:30-00:16:50 protokół z 13.02.2019 r. w zw. z min.00:03:03-00:05:15 protokół z 3.04.2019 r., zeznania świadków: J. K. (1) min:00:26:45-00:29:26 J. K. (2) min.00:33:46-00:41:17 protokół z 13.02.2019 r.)

Zdarzało się, że ubezpieczony na hali wymieniał żarówki, naprawiał kontakty kable, ale tylko podczas pracy na drugiej i trzeciej zmianie, gdyż na pierwszej zmianie była brygada oświetleniowa.

(zeznania ubezpieczonego – min.00:16:50-00:24:30 protokół z 13.02.2019 r. w zw. z min.00:03:03-00:05:15 protokół z 3.04.2019 r.)

Pracownicy odlewni otrzymywali dodatek za warunki szkodliwe. Na hali był duży hałas, zapylenie.

W czasie wykonywania napraw pompy, taśmociągi nie były wyłączane, co utrudniało wykonanie pracy.

Prace konserwacyjne, przeglądy i naprawy były wykonywane także w sobotę i w niedzielę, kiedy odlewnia nie pracowała.

(zeznania świadków: J. K. (1) min:00:26:45-00:29:26, J. K. (2) min.00:36:34-00:41:17 protokół z 13.02.2019 r.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów, których autentyczności strony nie kwestionowały.

W toku postępowania nie została złożona dokumentacja osobowo-płacowa ubezpieczonego, gdyż archiwum, w którym według wiedzy ubezpieczonego znajdowała się ta dokumentacja, nie złożyło jej. Niemniej jednak zakres zadań ubezpieczonego w spornym okresie jest możliwy do ustalenia na podstawie dostępnych dowodów z dokumentów i spójnych z nimi zeznań świadków: J. K. (1) i J. K. (2). Świadczenie pracowali wspólnie z ubezpieczony w odlewni, na tych samych stanowiskach i w tym samym okresie. Mają zatem wiedzę o pracy jaką wykonywał ubezpieczony. Zeznania te znajdują również potwierdzenie w zeznaniach ubezpieczonego co do rodzaju pracy wykonywanej w spornym okresie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku, poz. 1270) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 184 ust. 2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art. 32 ust. 2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie

do treści art. 32 ust. 4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art. 32 ust. 4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09). Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia Rady Ministrów), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią § 3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 roku, II UKN 446/99). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączane jest, stosownie do treści art. 473§1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art. 246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy z dokumentów wynika co innego. W orzecznictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12; w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12; w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Natomiast w niniejszej sprawie dowody z dokumentów w postaci świadectwa pracy, świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach zostały uzupełnione dowodami z zeznań świadków i przesłuchania stron.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku I PK 194/08). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 roku II UK 306/07 Lex 528599). A contrario - możliwe jest natomiast sumowanie prac na różnych stanowiskach w ramach dobowej normy czasu pracy o ile wszystkie te prace stanowią pracę w warunkach szczególnych.

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku, III AUa 3113/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku, III AUa 466/06; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku, III AUa 795/08). Sąd nie jest zatem w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (art. 233 § 1 k.p.c.) – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 roku, I UK 316/08; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 roku, III UK 213/10).

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony M. B. udowodnił wymagany 25 letni okres składkowy i nieskładkowy. Przesłanka nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego została spełniona, co również nie było podważane.

Postępowanie w niniejszej sprawie w istocie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy sporny okres pracy ubezpieczonego w Odlewni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w K. od 3 czerwca 1977 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku elektromontera utrzymania ruchu był okresem pracy w warunkach szczególnych.

Podkreślić należy, iż z materiału dowodowego wynika, iż charakter pracy ubezpieczonego nie zmienił się na przestrzeni lat.

Jak wskazano wcześniej dla oceny, czy ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach zasadnicze znaczenie ma rodzaj powierzanej mu pracy oraz to czy była ona wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (po 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy).

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, że ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia w Odlewni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w K. zajmował się naprawami elektrycznymi i konserwacją. Ubezpieczony dokonywał konserwacji i napraw silników w urządzeniach odlewniczych, piecach tyglowych, oczyszczarkach. Prace te wykonywał na hali na której odbywała się produkcja odlewów, ich formowanie, czyszczenie, czyli prace wymienione w Dziale III wykazu A stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia pod pozycjami: 21, 22, 44, 45, 46, 67.

Ubezpieczony zajmował się utrzymaniem prawidłowego funkcjonowania całego obiektu. Wykonywał te prace w trakcie ruchu zakładu, co stanowiło dodatkową uciążliwość.

Ubezpieczony udowodnił zarówno zeznaniami świadków jak i przedłożonymi dokumentami w postaci: świadectwa pracy i świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, iż będąc zatrudnionym w Odlewni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w K. począwszy dnia 3 czerwca 1977 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, jako elektromonter urządzeń ruchu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wykonując przy tym żadnych innych prac.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że w Dziale XIV prace różne poz. 25 (bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie), zaś w Dziale III - hutnictwie i przemyśle metalowym pod pozycją 21, 22, 44, 45, 46, 67. Prace te są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Nadto stanowiska, na których świadczył pracę wnioskodawca w spornym okresie zostały wyszczególnione w zarządzeniu resortowym to jest w Zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego, gdzie w Dziale XIV pod pozycją 25 wymieniono bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie w Dziale III.

W świetle wykonywanych przez ubezpieczonego obowiązków odpowiadających wskazanym zarówno w ww. rozporządzeniu jak i zarządzeniu resortowym podkreślenia wymaga, że widniejąca nazwa stanowiska pracy – elektromonter utrzymania ruchu - w świadectwie pracy nie ma istotnego znaczenia.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć także okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej od 28 kwietnia 1978 roku do 10 kwietnia 1980 roku (2 lata 1 miesiąc i 1 dzień).

Zgodnie z treścią art.108 ustawy z dnia z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. z 1967 roku, nr 44 poz.220) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 roku czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art.106 ust.1 lub w art.107 ust.1 (art.108 ust.3). Rada Ministrów została upoważniona do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad wliczania czasu odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia (art.108 ust.4).

Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. nr 44, poz.318 ze zm.). Zgodnie z treścią §5 ust.1 ww. rozporządzenia (w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 marca 1975 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, Dz. U. nr 10, poz.61, obowiązującym od dnia 4 kwietnia 1975 roku) żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w §2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Stosownie do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, jest obowiązany niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. Oznacza to,

że w powyższych okolicznościach taki okres służby wojskowej jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art.6 ust.1 punkt 4 ustawy o emeryturach i rentach, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu §3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Z ustaleń Sądu wynika, iż po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony powrócił do tego samego zakładu, na to samo stanowisko elektromontera. Ubezpieczony wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Reasumując staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach z okresem pełnienia służby przekracza ustawowe minimum pracy w szczególnych warunkach (wynosi 22 lata 7 miesięcy i 21 dni).

Reasumując, z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych uprawniającym do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

Na podstawie art. 100 ust. 1 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Ubezpieczony ukończył 60 lat w dniu (...).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 8 września 2018 roku, to jest od dnia uzyskania przez ubezpieczonego wieku emerytalnego.

ZARZĄDZENIE

- 1) Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć pełnomocnikowi ZUS.
- 2) Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe zobowiązując do zwrotu wraz ze złożoną apelacją.

7 maja 2019 roku